Български пословици

(История на събирането имъ)

продължение отъ...

Единъ отъ нашитѣ учени и критици въ наука, въ едно свое ~~критика~~ по пара-критика като споменува пѫтемъ за нашата история по събиране пословицитѣ, отбелязва ни за недостатъкъ, понеже ни и гальовно нѣкакъ ни порицава

~~За въ други~~ Въ нѣкои случаи нашиятъ гадникъ и порицатникъ може да бѫде и правъ, но колкото за това намъ не се чини да си има до тамъ нѣщо отъ подигравателното му гледище. ~~Но видѣ ся~~ На нашиятъ приятель-критикъ обаче му е излѣзло изъ умъ за какво ~~сме говорили~~ растроени [illegible]. Той е забравилъ или не е взелъ въ внимание че ний не пишемъ никакъвъ нѣкоя си романъ, нито съчинявами нѣкакви истъкмявания че да гледами да ги стъкнемъ колкото е възможно по-чудновати и по-замисловато изкълчени и изпоисторосани, ний имами предъ видъ това само, че е нужно да бѫде по хубаво ...

Както и да е ние нѣма да пропуснемъ да ся не възползувами отъ тая подигравка и не толкозъ умѣстна поука. Ний искаме да сторимъ хатърътъ на нашиятъ достопочитаемъ критикъ и да почетемъ желанието му, като го вземемъ че го може да бѫде желание ~~на нѣкои~~ и на други нѣкои отъ нашитѣ изтънчени люде, на които придѣ вкусътъ предъ въ явното мнение. Ние искамы да угодимъ до колкото ни е отрядъ и да задоволимъ до колкото е възможно читающата ни наша публика; но нека ни бѫде позволено въ това си домогвание да беремъ само това което намирами подъ рѫка, а не да измисляме, което нѣма и не е било. — Не може да иска или да търси и да намѣри човѣкъ у човѣка или у живото нѣщо такова, каквото тѣ не сѫ имали; ний напр. да искамы